

KIS NYÁR

A BÁBU BÖLCSŐDALA. (lásd 271. l.)

A BÉRKOCISIS LOVA.

— Egy igaz kis történet. —

EMÉNYLEM, hogy kevesen vannak köztetek, kis olvasóim, kik gyötörni szeretik a szegény állatokat s fölteszem rólatok, hogy ha tőletek függ, még azt is megakadályozzátok, hogy mások kinozzák az állatokat, melyek nekünk embereknek oly hasznos szolgálatokat tesznek. Nem régen hallottam egy kis történetet, mely két gyermeknek ilyen szép cselekedetéről szól. Az eset így történt.

Ablakom alatt egy egylovas bérkocsinak — Pesten „comfortable“-nak nevezik, — állóhelye van és sokszor láttam, hogy a kocsis zsebébe nyult és mindenféle édességeket szedett elő egy papirosból; fehér czukor, sütemény-maradék és efféle volt a papirosban s a kocsis egy-egy darab édességet markába revén, lova elé tartotta s ez jóízűen ropogtatta a nyalánkságot. A ló aztán barátságosan gazdája vállára tette fejét, mintha mondani akarná: „Milyen jó gazdám van!“

Nekem tetszett az, hogy a kocsis ilyen jól bánt a lóval s ha valahova kocszinom kellett, mindig őt fogadtam meg, úgy hogy nem sokára megismerkedtünk s én egyszer dicsértem őt, a miért olyan jól tartja lovát.

„Oh! nem is ütöm én soha, az ostor nálam csak parádénak való,“ felelt a kocsis. „Tudja az én Muczi lovam, hogy ha jól szalad, czukrot vagy süteményt kap jutalomul s csak zsebembe kell nyulnom és a papirost ropogtatnom, — mindjárt észreveszi és repül mint a szél.“

„Hanem szép lovacska is,“ mondtam én.

„Meghiszem! Drága ló volt ez hajdanában! — Nagy uré volt, de ez nem vigyázott rá, nagyon kergette s egy izben hegyről lefelé oly eszeveszetten vágatott, hogy a ló elbukott és nagyon megsértette lábait. Ekkor én olcsó pénzen megvettem, — sokáig nem igen tudtam hasznát venni, de most már meggyógyult és birja a munkát. Annyit keresek vele, hogy családommal együtt kényelmesen élhetünk.“

„Meg is érdemli, hogy jól tartsa.“

„Meg bizony! Nem csak kenyeremet keresem vele, hanem, lássa uram, ez a lovacska csinált belőlem becsületes embert.“

„Ez a ló? Ugyan miként történhetett ez?“

„Nos, nem azt akarom mondani, hogy egyenesen ez a lovacska csinálta, hanem hát mégis általa és gyermekeim által történt. Tudnia kell, uram, hogy én azelőtt durva, káromkodó és részeges ember voltam és mert sokat ittam, soha sem volt pénzem. Ezért vasárnaponként sem maradtam otthon, hanem kiállottam helyemre, halálra csigáztam lovamat,

nem l
a mit
este
költöt

E
be ak
istáll
leány
liden
meg
szelid
keim
szotta

M
a lór
megsz

”
zém,
e soh

”
”

”
meg-
megy
se m
csak

nyug
től k
vasár

M
leány
és a
razg
állat
zék
leány
— r

nem hagytam őt ~~soha sem~~ pihenni; a mit pedig vasárnap kerestem, azt este a korcsmában rendesen el is költöttem.

Egy vasárnap reggel, midőn ismét be akartam fogni Muczi lovamat, az istállóban találtam mellette Mariska leányomat, ki cipóval etette és szeliden simogatta a lovacskát; mert meg kell emlitenem, Muczi nagyon szelid állat volt mindig s gyermekeim nagyon szerették, mindig játszottak vele.

Midőn tehát a hámat ráraktam a lóra, egyszerre nagyot sohajtva megszólal Mariska:

„Szegény Muczi!”

„Mi baja van a lónak?” kérdezém, nem tudva, mit akar leányom e sohajtással.

„Ugy sajnálom szegény állatot.”

„Miért?”

„Lássa, édes apám, mindenki meg-megpihen néha, mi ma nem megyünk iskolába, mama nem varr se nem mos, — mindenki pihen, csak szegény Muczinak nincs soha nyugodalma, mindennap kora reggeltől késő estig dologban van és még vasárnap sem pihenhet.”

Meg kell vallanom, hogy kis leánykám e szavai nagyon megleptek és alig tudtam mit felelni. Magyarázgatam neki, hogy az állat csak állat, csupán arra való, hogy dolgozzék értünk; de láttam, hogy a kis leány nem hiszi, s a mi a fő volt, — magam sem hittem.

Hanem azért csak kimentem kocsimmal. De egész nap nyomta valami a lelkemet s este korábban haza mentem, csak hogy szegény lovacskám pihenhessen.

A következő vasárnap reggel, még mielőtt jóformán felöltözhettem volna, belép szobámba Mariska leányom és öt éves kis fiam Gyuricza, mindkettő szörnyű komoly képpel, úgy hogy nevetnem kellett rajtuk. Katonásan megállottak előttem, de hamarjában nem tudtak szólni sem, olyan nagyot akartak mondani.

„Nos, mi ujság? mit kívántok?” szóltam végre én.

„Kedves apa, kérni jöttünk valamit — egy nagy — igen nagy kérésünk van — az, hogy ki ne menjen ma kedves apa Muczival, hadd pihenjen egy nap szegény lovacska...”

Kurtán akartam felelni e különös kérésre, de Mariska neki bátorodott és nem engedett szóhoz jutnom, hanem így folytatta tovább:

„Szegény lovacskánk egész héten át dolgozott, mi ma pihenünk s neki ma is dolgozni kellene? Ha szólni tudna szegény állat, elmondaná, milyen fáradt; így is meglátszik rajta — egészen el van csigázva, elsoványodott — engedjen neki pihenni. Kérjük szépen!”

„Kérjük szépen, kérjük szépen,” szólt Gyuricza is és mindkét gyermeknek szeme tele volt könnyel. Nem tudom, hogy történt, de nem

(Folytatása a 230. lapon.)

NAGYSZARVU TENGERI RAK. (lásd 268. l.)

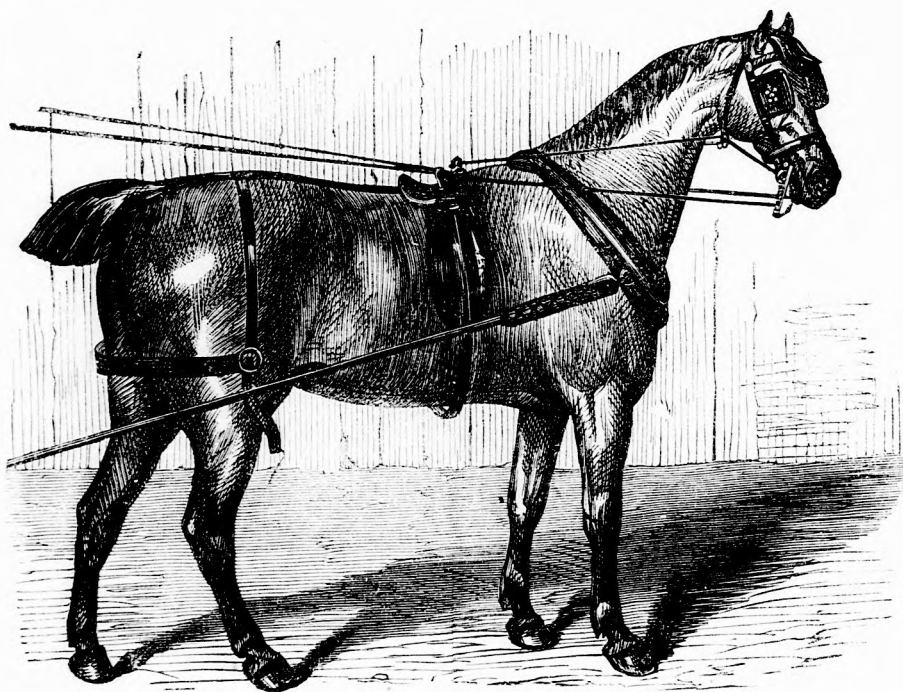
A SZIVÁRVÁNY. (lásd 266 l.)

birtam megtagadni a két bohó gyermek kérését s azt mondtam nekik, hogy: nem bánom, itthon maradok én is, Muczi is, legyen örömük. Volt is a két gyermeknek roppant öröme, szaladtak mindjárt az istállóba, simogatták Muczit, etették czukorral s mikor én kimentem, hogy

szénát adjak neki, Mariska épen mondogatta a lónak:

„Látod, Muczikám, ma jó napod lesz, ma vasárnap van, pihenni fogsz és holnap jobb kedvvel szaladgálhatsz.“

Dél előtt, miután nem fuvarozgattam, mint máskor szoktam, unat-

A „MUCZI.“

kozni kezdtem, s épen azon gondolkodtam, hogy a kocsmába megyek, midőn Mariskám eléim jött, felöltözve és Gyuriczát kézen vezetve.

„Kedves apa,“ szólott, „mi templomba megyünk, nem jó velünk?“

Megvallom, nagyon régen nem voltam már ekkor templomban. Rászántam magamat s elmentem gyermekeimmal és nem bántam meg;

szép prédikációt hallottam s templom után találkoztam több derék ismerősömmel, kikkel elbeszélgettünk s mikor ebédhez ültem, nagyon meg voltam elégedve magammal. Ez előtt délutánonként mindig a kocsmában mulattam, de e napon nem volt rá kedvem, egy pár jó ismerőssel mulatva töltöttem az estét s másnap testben és lélekben nyugodtabban

és frissebben fogtam újra munkához. Muczi lovam is sokkal vidorabbnak látszott, — s a vége az lett, hogy azóta minden vasárnap pihenni engedem a derék állatot, magam pedig egészen elszoktam a rendetlen, iszákos élettől. Muczi lovam olyan szép és erős lett, hogy párját kell keresni, én pedig olyan elégedett vagyok, mint azelőtt soha sem.

És nincs-e hát igazam, hogy lovacskámnak köszönhetem, ha becsületes ember vagyok?“

Eddig tartott a bérkocsis elbeszélése s én megdicsértem a derék Muczi lovat, de még inkább a kis Mariskát és Gyuriczát, kik e szép dolgot véghezvitték.

JAPÁN.

MULTKOR beszéltünk a kínaiakról s elmondtuk furesa szokásaikat. Ezekhez hasonló szokásokkal bírnak sok részben Kína szomszédjai, a japániak, kiknek országa több nagy szigeten van; e szigeteket csak keskeny tenger választja el a kínai birodalomtól, de a két nép mégis teljesen független egymástól.

A japániak sok tekintetben bámulatosan ügyes és mivelt emberek és nem egy mesterség van, melyben mi európaiak nem tudunk velök versenyezni. Országukat az idegenek előtt sokáig szigoruan elzárva tartották s nem igen rég ideje, hogy

az európai utasok és kereskedők oda bemehetnek.

Japánból hozzák Európába a thea néhány kitünő fajtáját is; a japániak úgy mint a khinaiak nagyban termesztik a theát, az egész ország el van lepve theaültetvényekkel, melyeket ott úgy használnak, mint nálunk a vad bokrokat, kerítésül a földek és kertek körül.

A nép szegényebb osztályai nagy nyomoruságban élnek; a felsőbb osztályok ellenben nagy fényt üznek, selyemruhába öltöznek s két kardot hordanak, minden oldalon egyet. Czeremoniákra nagyon sokat tartanak s ha például két ur az utcán találkozik, elkezdenek hajlongani, mihelyt egymást távolról megpillantják; s hogy mindenki szabályszerű mély bókot csapjon, övet viselnek, melynek vége lelóg különféle hosszúságban a szerint, milyen nagy ur valaki; a ki igen nagy ur, annak öve hosszú véggel bír, úgy hogy csak kevéssé kell meghajolni s az öv vége már érinti a földet, ami a köszöntésnél szükséges; aki pedig nem nagy ur, annak öve csak kurta véggel bír, úgy hogy ugyancsak meg kell hajtani a derekát, míg övével a földet érinti.

MONDÓKÁK.

Az a mi nagyon is sok:
Czélhoz vinni soh'se fog.
A mi pedig kellelén tul
Mindig távol tart czélotul.
Ha sem nem sok, sem kevés:
Czélhoz biztosan így érsz.

ASZTALTERITÉS. (lá d 268. l.)

Vi
Akác
Fer
Bogán
A c
Csiese
Sep
Datoly
Mel
Egérfa
Ha

FEKETE PAPIR-KÉPEK.

VIRÁGOS ÁBÉCZE.

Vigasztalásul a kis olvasóknak e virágtalan téli napokban.

Akácza virágja, pirosan virágzik
Ferike alatta nádveszén cziezázik.

Bogáncsnak is szépen nyílik a virágja,
A csasi komának foga fáj utána.

Csieseri borsónak virágja rózsaszín,
Seperd le, ha rovart látsz finom szálain.

Datolya virágját Afrika növeli,
Mely földrész csoda-virágokkal van teli.

Egér fark ott nyílik a mezőn szerényen,
Ha bokrétát akarsz, csak szedjed szerényen.

Fügefafa levele, szára is jól tejel:
De csak a gyülmölcse az, amit ehetel.

Georginát duplát nevel a Sáríka
Szép virág, szép virág — kár hogy
nincs illata,

Hyacint vagy jáczint van piros, kék s fehér,
Illata sok virág illatával felér

Ibolya ibolya te szerény virágszál
Nem bánol bár ha a pillangó meg
nem száll.

Jerikó rózsája habár elfonnyadott:
Ujból virít, ha kevéske vizet kapott.

Kikirics, virágom, szerényke kikirics,
Ohajtom tavaszal gazdagon kivirits!

Liliom jelképe ártatlan sziveknek,
Még nyulni sem merek hozzád, ugy
féltelek.

Mályva-rózsát sokat szedtem a réteken,
Belőle akárhány bokrétát kötöttem.

Narancsnak virága mint arany oly sárga,
Ez a menyaszonyok menyegző virága.

Orgona virágja tavasszal nyiladoz
Fürtös bokrétája édesen illatoz.

Pipacs van piros is, sárga is, fehér is
Sok telik belőle, sajt, hus, tán kenyér is.

Rozmaring, rozmaring bánatos virágszál,
Siroknak dombjain gyászolva ottan áll.

Szegfűnek illata ám csak a fűszeres,
Kinek szegfűje van, egyebet nem keres.

Tüskebokornak vad-rózsza a virágja,
Kár hogy ha gyökerét a bogár megrágja.

Uti-lapu is van elég az ut szélén
Szereti levelét a tejelő tehén.

Viola levele mint bársony oly sima,
Csak rövid ideig jut virágoznia.

Zergefű a havas csucsain is zöldel
Ha a szél a sziklát tele hordá földdel.

A SZIVÁRVÁNY.

(Képpel a 261.)

Borus az ég, szürke a meny,
Akár a bakancs-os-köpeny,

Zug az eső, a mint zughat,
Búg a szél is, a miut búghat.

Hát egyszerre, nézz csak oda!..
Mily ragyogó égi csoda!

Esthajnal-e, avagy korány?
Nem a biz a, csak szivárvány!

Tündér hid az, fénylő, szines,
Mint virágkert, olyan himes.

Szép szivárvány, ugyan beszélj:
Mért nem árt meg se víz, se szél?

A REPÜLŐ PARIPA.

— Régi mese. —

(Vége.)

FIUNAK persze az volt
első gondolata, hogy
felül a gyönyörűsége
csikóra, de atyja
nem engedte.

„Várjunk még,“
szólt, „hadd erősödjék meg, nőjjon
nagyra; ezek a csodálatos szárnyak
talán majd leszáradnak és leesnek és
akkor olyan ló lesz, mint a többi.

A fiu megnyugodott atyja szavai-
ban és várt; mindennap kiment a
mezőre és nézte gyönyörű lovacs-
káját, mely lassacskán nőtt és erő-
södött és mindig szebb lett. De
azok a csodás szárnyak nem szá-
radtak és nem estek le, hanem a
csikóval együtt napról napra nőttek,
szebbek és ragyogóbbak lettek. Mikor
a csikó nagyot ugrott, szétterjeszté
szárnyait és tulajdonképen nem is
ugrott, hanem repült, ugy hogy lába
sem érte a földet.

Elmult három év. A lovacska

nagyon lassan nőtt, de mikor a szegény ember fia már nagy legény lett és már bajusza is kezdett nőni, észrevették, hogy a csoda-paripa is egészen nagyra nőtt, úgy hogy bizvást rá lehet ülni.

Végre tehát egy nap elmondta a szegény ember a ló történetét fiának, elmondta, hogy a csodaló az óvé, hogy azon akárhová repülve lovagolhat, csak vigyázzon, ne kívánjon a lótól valami bolondot, amit aztán megbánhatna. A fiú csodálkozott és nem akarta hinni.

„Próbáld meg!” szölt atyja.

„De meg is próbálok” felelt a fiú s egy ugrással a ló hátára pattant és szólt:

„No, lovacskám, mutasd meg, mit tudsz. Ott azon a magas hegy csucson okarok lenni!”

A szárnyas paripa vigan nyertett, szétterjeszté szárnyait, fölemelkedett a levegőbe s egy percz alatt

mint a villám a messze hegy csúcsára röpült gazdájával. Az emberek, kik lenn a földön ezt látták, ámulva néztek utána. Mikor a fiú visszatért, sok ember állt már a ház előtt: férfi, asszony, öreg, ifju

s mindenki szerencsét kívánt a fiúnak.

Hire futamodott ennek a dolognak messze és jöttek minden oldalról bámulni a csodát. Hasznát vette sokféleképen a fiú a lónak, sok pénzt is keresett vele, hanem ezalatt el is bizakodott és a közmondás szerint nem fért többé bőrébe. Ez aztán nyakát szegte.

Egyszer messze földről jött valaki ismét bámulni a csodát s nem akarta semmikép sem elhinni, míg nem

látta. A fiú erre haragosan lovára pattant s hetykén fölkiálta:

„Elrepülök én lovamon a holdba is! Ugy-e, lovacskám? Megyünk a holdba!”

Könnyedén kimondta e szavakat.

nem vonhatta vissza s vége volt. A paripa fölemelkedett a levegőbe, szállt, szállt mindig magasabbra s a földön álló emberek szemei elől nem sokára eltűnt. Várták, várták, hogy vissza jö, de nem jött biz az, sem az nap, sem más nap, sem soha többé hanem fölrepült a holdba és ott maradt, és most is ott látható. —

Igy szól a mese. Persze, hogy csak mese.

NAGYSZARVU TENGERI RÁK.

(Képpel a 260. l.)

Ha a czimben nem volna megmondva, kitalálnátok-e, melyik állat hordja kívülről esontjait? A rák, ez a furesa állat, melynek belső része egészen puha s külsőleg kemény esontba van burkolva.

A folyóvízi rákokat ismeri nálunk is mindenki, de ezeknél sokkal nagyobbak és szebbek a tengeri rákok, melyeknek sokféle fajtája van; egyik fajnak roppant hosszú szarva van, mely hajlékony s mindig mozog; a szarv sokkal hosszabb mint maga az egész rák és arra szolgál neki, hogy prédáját megragadja vele; mert a rák falánk és kegyetlen állat, a magánál kisebb állatokat halacskákat stb. megfogja, agyoncsipi és megeszi.

A rák különben nem válogatós és mindent megeszik, a mit a vízben előtalál. Döghus, holt állatok, ázalék férgek stb. mind kedves eledelei s messziről megérzi, ha ilyesmi a vízben van, vagy bedobott, ami annál meglepőbb, mert a ráknak igen hiányos szaglási szervei vannak.

ASZTALTERITÉS.

(Képpel a 264. l.)

Az asztalterítéshez minden leánynak érteni kell; aki nem tudja, tanulja meg; mert ez igen szükséges, de nem épen olyan könnyű mesterség, mint sokan hiszik.

Gyakorlottság kell már ahhoz is, hogy a fehér, lobogó abroszt egy magas lebbentéssel egyszerre szépen az asztalra terítsük; nem szabad ráncznak lenni sehol s az asztal minden oldalán egyforma hosszan kell a széleknek lelőgni.

Azután jó szemmértékkel be kell osztani, hogy a tányérok egyenlő távolságban legyenek egymástól; vigyázni kell, hogy minden tányérnál legyen kanál, kés és villa, ne pedig egyiknél talán két kés, a másiknál két villa, vagy pedig a kanál hiányozzék, mert e nélkül bajos volna a levest megenni.

Poharakat, üvegeket szépen a maguk helyére kell tenni, és ügyelni, hogy mind szép tiszta, ragyogó legyen; azután asztalkendő is szükséges minden tányérhoz, mert az ember csak nem törölheti száját a kabátja ujjához

Só és paprika sem maradhatnak el magyar ember asztaláról, a papa pedig egy kis borocskát is megeszik és illő, hogy kis leánya ezt szépen odakészítse.

A TÉL. OROSZORSZÁGBAN. (lásd 271. l.)

GAZSI BÁCSI TRÉFÁI.

ISMERITEK-E Gazsi bácsit? Nem ismeritek? Bizony kár, mert Gazsi bácsi igen sok jó órát szerezne nektek tréfáival, melyek azonban tulajdonképen mégis mindig komolyak. Soha sem tudja az ember, mikor vegye tréfának szavait, — s ezt ő azért teszi a gyermekekkel szemben, hogy gondolkozásra, találatkonyságra tanítsa őket.

Néhány év előtt, mikor még magam is iskolás gyerek voltam, egyszer hozzánk jött Gazsi bácsi és következő történetet beszélt el.

„Képzeljétek gyerekek, milyen szerencsétlenség történt velem! E napokban nálam volt Váry barátom s miután kettecskén jól megebédeltünk, én levélíráshoz fogtam, — ő pedig a másik szobában a pamlagra heveredett le, hogy kissé szundikáljon. Hanem alkalmasint nagyon is sokat evett, mert nem tudott csendesen aludni, borzasztó álmái voltak. Azt álmodta, hogy egy nagy erdőben járkál, rablók támadják meg és nemcsak elveszik pénzét, hanem egyik gonosztevő épen éles kést vont elő, hogy torkát keresztülvágja.

Én épen elkészültem a levélirással s nagy papírvágó ollóval boritékot szabdalva jártam fel s alá. Benéztem a szobába, hol barátom aludt. Láttam, hogy nehezen lélegzik, homlokát veríték lepi s bizonyosan roszt álmodik. Ekkor

egy szerencsétlen ötletem támadt. Meg akartam ijeszteni barátomat s ezért az olló hegyét torkára illesztve, hangosan kiáltám nevét; fölrezzent, látta a fenylő aczelt torkán, melyet álmában a rabló szegzett rá, s ezen úgy megijedt hogy rögtön szörnyet halt.“

Ezt beszélte Gazsi bácsi s mi gyermekek borzadva hallottuk a szerencsétlenséget; kis hugom, Juliska, keserű szemrehányást tett Gazsi bácsinak e roszt tréféért. Én magam szörnyüködve szoltam:

„Mégsem hittem volna, Gazsi bácsi, hogy ily meggondolatlanul tudjon cselekedni. Én nem tudnám ezt lelkiismeretemre venni.“

„Megölni egy embert, egy jó barátot!“ siránkozott Juliska, és mindnyájan, kik együtt voltunk, kárhoztattuk Gazsi bácsit; de ő mindezt csöndesen tűrte, sőt ajkán sajátságos mosoly tünt föl néha, úgy, hogy Pali testvérem, ki két évvel idősebb volt nálamnál, hirtelen fölkiállott:

„De hisz ez az egész história nem igaz! Gyerekek! Gazsi bácsi bolonddá tartott bennünket; rászédett mindnyájunkat! Hárman vagyunk s egyikünk sem vette észre, hogy ez a történet nem is történhetett!“

„Hogyan? Miért?“ szoltunk mi többiek bámulva és nem értve a dolgot.

„Hát lássátok, ha Váry ur Gazsi bácsi ollójának megpillantására rögtön szörnyet halt, hogy tudhatta

meg a
álmod

E
előtt
röstel
talált
asztán
az
mesél
eszün
jutna
üzni.

M
Gasz
vigya
neki
szörn
magn

A

Oros
ország
az ig
ában

Oros
embe
az e
farka
s ja
farka
vere
auná
mar
is m

a va
nak
rosz

meg aztán Gazsi bácsi, hogy mit álmódott Váry ur?"

E szavakra persze mindnyájunk előtt világos lett a dolog és szinte rösteltük, hogy ezt mindjárt ki nem találtuk. Gazsi bácsi megdicsérte aztán Palit és nevetve mondta, hogy az egész történetet csak azért mesélte, mert próbara akarta tenni eszünket; valósággal pedig soha sem jutna eszébe ilyen veszedelmes tréfát üzni.

Máskor aztán jobban vigyáztunk Gazsi bácsi meséire; de akárhogy vigyáztunk, mégis sokszor sikerült neki rászédni bennünket egy-egy szörnyüseséges históriával, melyen aztán magunk is jól neveltünk.

A TÉL OROSZORSZÁGBAN.

(Képpel a 269. l.)

Az emberek megszokták már, hogy Oroszországot tartják a leghidegebb országnak; pedig hát meg kell vallani az igazat: Svédországban vagy Norvégiában csipetnyivel sincs melegebb.

Hanem igaz bizony az is, hogy Oroszországban sem épen izzadnak az emberek télen. Hónapokig el van boritva az egész ország fehér hólepelrel s a farkasok falkáinként barangolnak szerte s jaj azon utazónak, kit egy ilyen éhes farkas sereg utolért; hiában van fegyvere, egyet-kettőt lelőhet, de a többiek annál dühösebben rohannak rá, szét marcangolják és még a bőr-csizmát is megeszik.

Sokszor összeállnak egy vidéken a vadászok és jól fölfegyverkezve indulnak a fenevadak ellen; ilyenkor persze rosz dolguk van aztán farkas uraimék-

nak, egész halommal hevernek s a vadászok lehuzzák róluk bőrüket és ezekből készülnek aztán a pompás farkasbundák. Hasonlóképp vadásznak medvékre is, melyek szintén nagy számmal vannak még ott.

Képünkön egy jó módu orosz paraszt háza látható, melynek gazdája épen most érkezik haza furecsa alaku szankóján. Rendesen három lovat fognak be s ezek nyilsebesen röpitik a könnyü szánt a sima hó-tükrön.

A BÁBU BÖLCSŐDALA.

(Képpel a czimlapon.)

Tente baba, tente!
Fejed hajtsd ölembe.
Hajesi baba háju,
Aluszik a bábu.
Mukkot se, mindnyájan csitt!
Hadd aludjék egy kicsit.
Hajesu baba, tente,
Hunyjad a szemed le.
Majd álmodol szép álmokat,
A kis tündér meglátogat,
Tente baba, háju,
Aluszik a bábu.

MONDÓKA.

Ha száz embert ismersz is,
Még csak nem is sok.
Ha önmagad ismered:
Már ez nagy dolog.

TALÁLOS MESÉK.

Kakas a fején hordja, huszár meg a sarkantyuján.

Ha főnév: éget; ha ige: szúr.

KORCSOLYÁZÁS.

Szövege a „KIS LAP”-ból.

Dallama SAMU bácsitól.

Élénken.

mf Kor-cso-lya a je-gen. Lajh be re - pül! Né - ni a
szán-ban ül. hujh! be ö - rül! Bá-esi-ka tel - ja a
sik ta - la - jon. Hosz-szu vo - nal e-gyed - ül csak a
nyom. Bá-esi-ka, bá-esi-ka, majd az - u - táu Min-ket is
ugy - e, rö - pit ez a szán? Hat-tyu-ma - dár je-gen
és a vi - zen Gyer-me-ke - ket vi - szej ám szi - ve
sen. Hat-tyu - ma - dár jé - gen és a vi - zen,
Gyer - me - ke - ket vi - szej ám szi - ve - sen, Gyer-me-ke
ket vi - szej ám szi - ve - sen.

Először és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József tér 8. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

☞ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ☞